

Kielikurssiraportti 2019, Anna Innanen

Sunnuntaina 14. heinäkuuta menin ensimmäistä kertaa yksin läpi lentokentän turvatarkastuksesta. Äitini ja siskoni, jotka olivat tulleet saattamaan minut matkalleni, jäivät toiselle puolelle vilkuttamaan ja itse suuntasin kohti Maltalle vievää lentokonetta. Minua odotti kolme viikkoa, joista minulla ei ollut hajuakaan mitä ne tulisivat pitämään sisällään. Lähdin matkaan jännityksellä, mutta innokkaana. Täydellinen itsenäisyys ja tieto odottavasta auringosta tuntui mahtavalta. Vaikka osaltaan oli surullista jättää taakse perheeni, ystäväni, oma sänkyni ja kaikki muu tuttu, en pystynyt pidättelemään hymyä. Muut kanssamatkustajani varmaan ihmettelivät mikä minulla oikein oli.

Neljä tuntia siivillä meni kärsimättömästi odottaen ja sudokuja täyttäen. Välittömästi kun pääsin ulos koneesta huomasin erilaisen ilmaston. Ihana 32 asteen lämpö löyhähti kasvoilleni. Samalla hetkellä tajusin, että ne kolme mukaan valikoimaani takkia tulisivat olemaan turhia. Mitään pitkähihaista en kaivannut kuin vasta takaisin Suomessa (mutta heti Suomessa tarve pitkille hihoille "yllättäen" tuli). Kentällä minua odotti EF:n kyyti isäntäperheeseeni. Kuski oli italialainen emmekä pystyneet kommunikoimaan keskenämme. Voimakkaasta äänenpainosta ymmärsin, että hänelläkään ei ollut tietoa missä kohde on. Onneksi (minulle, ei niinkään kuskille) kyydissä oli myös toinen suomalainen, aikuisopiskelija Kari, jonka kanssa pystyimme jakamaan paniikin ja nauramaan matkamme alulle. Noin tunnin ajamisen jälkeen saavuimme oikealle ovelle. Perheeseeni kuului isä, äiti ja noin 10- ja 12-vuotiaat lapset. Heidän lisäksi kerrostalohuoneistossa majoittui viisi meitä kielikurssilaisia, kaikki suunnilleen ikäisiäni. Väkeä siis riitti. Huoneen jaoin kahden muun tytön kanssa. Ensimmäisen viikon huoneessani oli tytöt Slovakiasta ja Itävalasta ja seuraavat kaksi viikkoa jaoin huoneen saksalaisten ja ranskalaisten tyttöjen kanssa.

Kävin koulua joka arkipäivä ja koska olin yleiskurssilla, oppitunteja päivittäin oli vain kaksi kertaa tunti ja 20 minuuttia, jotka olivat aina illalla viidestä eteenpäin. Luokkaani kuului noin 15 oppilasta ja meitä oli Hollannista, Puolasta, Saksasta, Ranskasta, Ecuadorista ja Argentiinasta, näin vain muutaman maan nimetäkseni. Tunneilla oli vain yksi sääntö: "Pitää aina puhua englantia!" (ja opettajamme muistutti siitä aina tarvittaessa). Siltikin oli melko yleistä, että samaa kieltä puhuvat lyöttäytyivät yhteen ja supisivat tunneilla omalla äidinkielellään. Minulla ei edes tätä mahdollisuutta ollut, koska koko matkani aikana tapasin ehkä neljä suomalaista ja tietenkin Karin, joka oli myös kanssani samassa paluukuljetuksessa. Suomalaiskontaktini jäivät aika vähäisiksi mutta se ei oikeastaan haitannut yhtään! Tuntuu, että sain kolmesta viikosta oikeasti hyötyä kielen kehityksen kannalta, koska puhuin englantia koko ajan. Suomea puhuin vain, kun soitin kotiin.

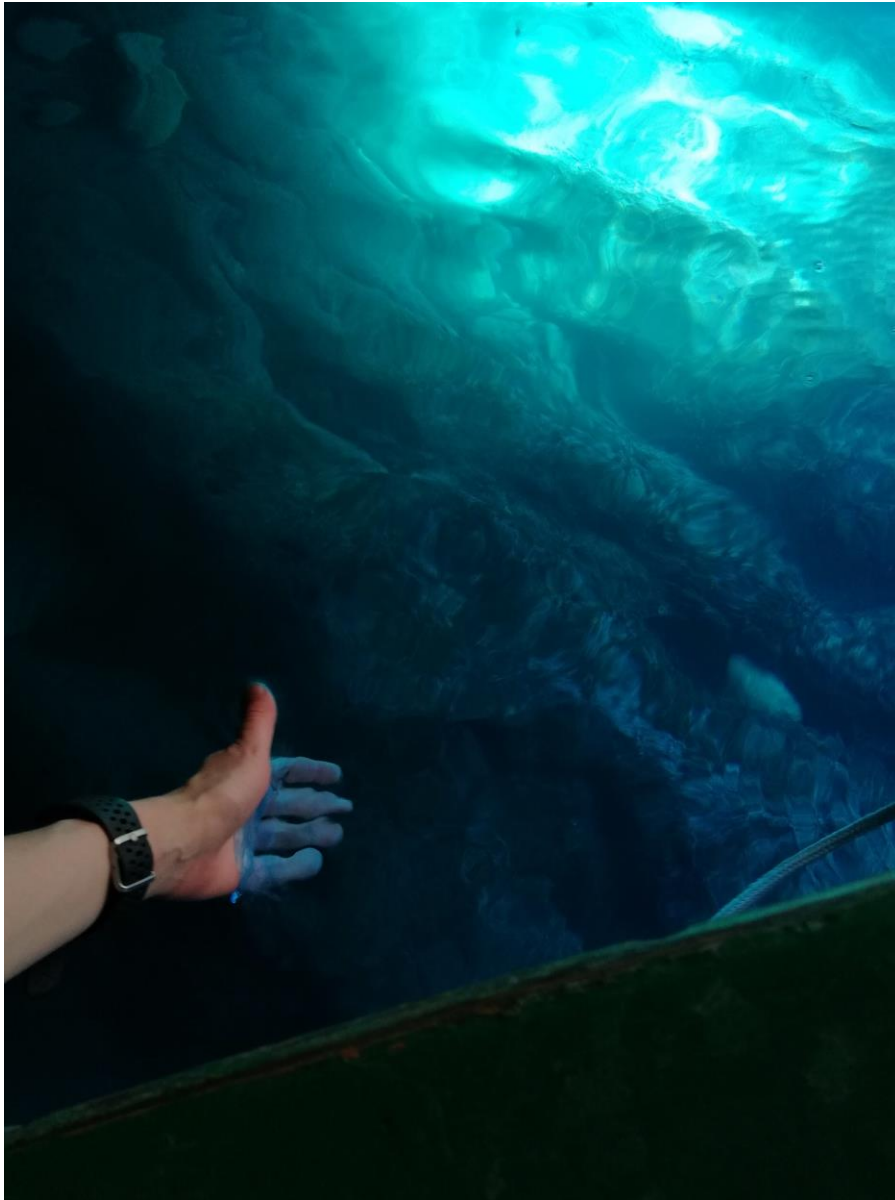
Ensimmäiset päiväni Maltalla olivat raskaita. Tottumattomalle hiostavan kuuma ilma aiheutti väsymystä. Tunsin myös yksinäisyyttä ja ulkopuolisuutta: en tiennyt mistä löytyy mikäkin paikka, minusta tuntui epävarmalta ja turvattomalta, kukaan ei puhunut äidinkieltäni, enkä luonut ystävyyssuhteita aivan sormia napsauttamalla. Espanjalainen Karla oli muuttanut isäntäperheeseeni kanssani samana päivänä, joten kuljimme ensimmäiset päivät samaa matkaa. Emme kuitenkaan käyneet samoilla tunneilla, jonne myös kaipasin seuraa. Luokkajaot oli tehty kielitason perusteella. Ensimmäisen tuntini jälkeen menin juttelemaan hollantilaiselle tytölle, joka vaikutti mukavalta. Tämä sai kuitenkin seuraa toisesta hollantilaisesta ja hollantiin kieleni ei taivu. Vaihdoin suosiolla englantia puhuvien ihmisten seuraan. Tämä valinta osoittautui oikeaksi kultakaivokseksi, sillä satuin päätymään mitä ystävällisimpien ihmisten seuraan. Niin löysin ystäväni jakamaan matkani, kokemuksen ja muistoni. Silloin tuntui, että matkani kunnolla vasta alkoi.

Pääasialliseen ystäväporukkaani kuuluivat belgialaiset Conchita, Maxine ja Julie (joista kaksi puhui hollantia ja yksi ranskaa), saksalainen Jana ja minä. Yhdessä osallistuimme mm. zumbaan, ulkoilmaelokuvailtaan, retkille Golden Bay -rannalle ja Maltan muille saarille Gozolle ja Cominolle. Kävimme myös shoppailemassa Sliemassa, ihailemassa pääkaupunkia Vallettaa sekä vaeltamassa Dingli-kallioilla kauniissa maisemissa. He myös houkuttelivat minut veneretkelle Blue Lagooniin, johon en aluksi meinannut mennä. Onneksi he saivat minut suostuteltua, sillä siellä oli niin upeaa. Janan kanssa toteutimme yhden pitkäaikaisimmista haaveistani - käydä laitesukeltamassa! Pinnan alla oli ihanan rauhallista

ja tulen vaalimaan tätä muistoa, vaikka elokuvista tuttuja kalaparvia ei vastaan tullut (taisin nähdä kaksi kalaa, mutta ne vasta olivatkin hienoja kaloja!). Jännitykseni määrästä ennen veteen menoa kertoo se, kun täytimme tarvittavia papereita ja sukelluskeskuksen vastaanotossa työskentelevä nainen kysyi minulta, haluanko vettä, niin vastasin: "I'm thanks, fine."

Kuva Dingli-kallioilta

Blue Lagoonin vesi oli hämmästyttävän sinistä

Yleensä vietimme päivän Beach Clubilla aurinkoa ottaen. Sain paljon aurinkoa ja rusketuin hyvin. Siellä minulle vähän piikiteltiin, kun yritin kehuskella rusketuksellani, olihan suomalainen ihoni edelleen joukon vaalein. Jos joku päivä olin laiskotellut aurinkorasvan käytön kanssa, se kostautui heti. Muutamana päivänä paloin; naamasta, reisistä, pohkeista, päänahasta, käsivarsista, olkapäistä, selästä, jalkateristä... Lämpötila päivittäin oli 30-35 astetta, joten heti kun otti muutamankin askeleen, hiki virtasi. Yöksi lämpötila laski ehkä 24 asteeseen ja siellä ollessani satoi yhtenä päivänä. On vaatinut hieman totuttelua takaisin näihin Suomen "lämpimiin" kesäpäiviin.

Päivän UV-annoksen jälkeen menimme viideksi kouluun ja koulun jälkeen menin bussilla (jos ehdin bussiin) tai (kun en ehtinyt bussiin eli yleensä) kävelin takaisin isäntäperheeseeni, jossa sain joka ilta päivällistä. Pian syömisensä jälkeen lähdin takaisin kaupunkiin tapaamaan ystäviäni. Koska olen vielä alle 18 vuotta, kotiintuloaikani oli kouluiltaisoin klo 00.00 ja perjantai- ja lauantai-iltaisoin klo 1.30.

Matkakuumeeni vain paheni matkalla. Tuntuu, että on niin paljon paikkoja missä en ole vielä ollut, mutta minne ehdottomasti haluan. Seuraavat lentoliput on onneksi jo varattu, sillä lokakuussa olen menossa Saksaan tapaamaan Janaa. Olemme suunnitelleet, että ajaisimme Belgiaan tapaamaan muita Malta-tuttujamme. Kielikurssi siis todellakin antoi minulle hyviä ystäviä ja rutkasti lisää matkustusintoa ja -rohkeutta.

Päiväretkellä pienessä kalastajakylässä, Marsaxlokkissa

Kolmen viikon aikana opin, että suolaveden makuun tottuu, aurinkorasvaa on hyvä varata mukaan runsaasti, suomalaisena pitää todella kovasti yrittää olla kohtelias ja muistaa aina sanoa "please" ja että oikeasti pidän tonnikalasta. Ehkä tärkeimpänä kuitenkin opin, että maailmalla on tarjota vaikka mitä ja sitä kannattaa janota ja tavoitella ja kaikkiin vähänkin kiinnostaviin tilaisuuksiin kannattaa rohkaista itseään tarttumaan! Kotiinpaluun jälkeen olen muistellut Maltaa ja elämääni siellä lämmöllä. Melkein jo ikävöin hulluja kuskeja ja puuttuvia suojateitä. Mutta kyllä on turvallinen olo kävellä tien yli täällä Suomessa!

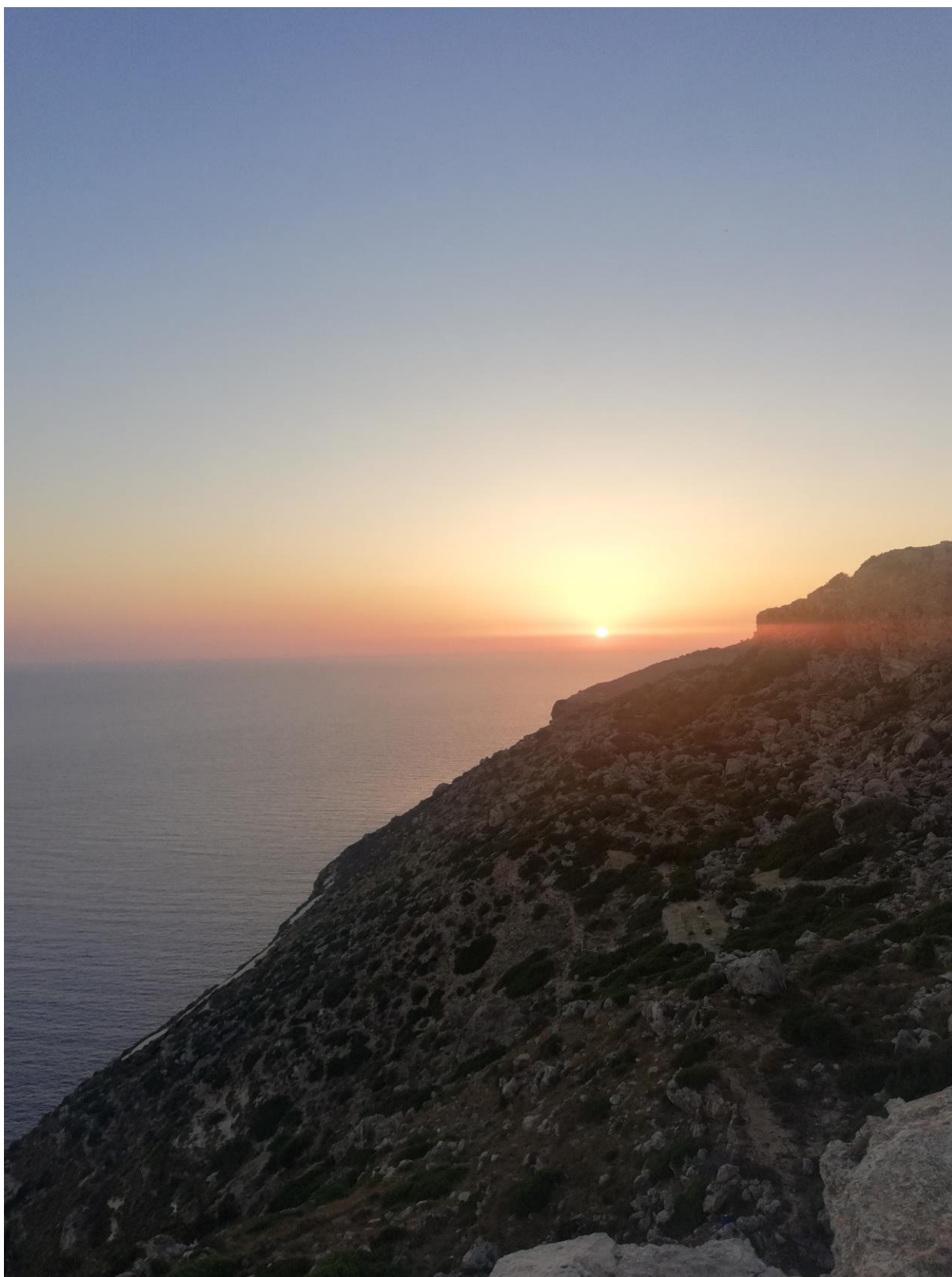
Haluan vielä kiittää Rantasalmen Lukion Senioreita tästä minulle antamastanne tilaisuudesta matkustaa Euroopan toiselle laidalle ja nähdä maailmaa siellä. Kun sain viestin valinnasta, olin aidosti yllätynyt ja sain yllättyä vielä monta kertaa lisääkin matkallani.

Maxine, Jana, Julie ja minä

Sandaalini sekoittuivat, mutta onneksi minulle jätettiin jotain...

Kauniita maisemia riitti

Minulla oli vaikeuksia pitää silmiä auki kaiken sen suolan keskellä

Viimeinen näkymäni Maltasta oli täydellinen.